

TREFFEN

Mischa Andriessen

'Wees specifiek. Auto-Cadillac groente-ui bloem-geranium.
Schrijven is een beeldende kunst.'

ALLEN GINSBERG

TREFFEN

1.

Dadelijk gaat het licht aan. Voor je me zo meteen ziet, zeg ik dit; ik ben naakt. Is dat een waarschuwing? In die zin misschien dat ik pertinent niet wil dat je schrikt. Ik heb mijn kleren niet uitgedaan om te choqueren, wanneer ik binnen afzienbare tijd onverbloemd voor je zal staan, is dat geenszins omdat ik je wil provoceren en ik verwacht evenmin dat als binnen afzienbare tijd het licht aan gaat en wij elkaar zullen zien, jij in reactie hetzelfde zult doen; houd je kleren gerust aan. Niettemin is naakt zijn voor mij een noodzaak. We leven opnieuw in een gesloten tijd waarin beslissingen overwegend achter dichte deuren worden genomen, een tijd waarin iemand hooguit de vrijheid voelt zichzelf te zijn wanneer hij in de beslotenheid van zijn eigen huis en voorzien van de veilige beschutting van een anoniem alias zijn mening tikt en verstuurt; zijn diepste of in elk geval zijn meest primaire gevoelens vrijlaat via het toetsenbord. Zouden we hem kunnen zien, zou hij zich heel anders voordoen. Dus doe me alleen na als je dat perse wilt, maar wat ik graag wil doorbreken is het heimelijke, dat communiceren in het geniep. Het is niet eens een kwestie van het goede voorbeeld geven, maar om deze reden zal ik wanneer ik zo dadelijk tevoorschijn kom, naakt zijn.

2.

Behalve naakt zal ik verwilderd zijn, alsof ik dagenlang heb rondgelopen op zoek naar eten, warmte, vriendschap, alsof ik zo-even ben vrijgelaten uit een gevangenis of een gesticht en in zeker opzicht is dat ook zo. Minzaam zal ik lachen en in eerste instantie de indruk bij je wekken dat ik je vragen enigszins ontwijk, maar wanneer je in mijn ogen kijkt zie je meer dan waanzin tederheid, de gekte is vernis, een bolster voor mijn breekbaarheid; deed ik niet mal zou ik je niet zijn opgevallen, ging dit gesprek aan ons voorbij. Dat ik graag de aandacht trek, zegt niet dat ik niets te vertellen heb.

Bovendien is die gekte deel van mij (wellicht, ik hoop het, ook van jou). Gekte brengt allerlei boven, niet louter goede zaken, maar zeker ook niet alleen slechte. Zo lang de gekte echt is, is zij ook altijd oprecht. Dat is wat altijd heb gezocht, in mijn werk zo goed als in mensen; het abnormale én eerlijke. Ik heb bijvoorbeeld beschreven hoe mijn moeder koud en bloot overgaf terwijl ze waterige diarree liet lopen, ik ben het schandelijke niet uit

de weg gegaan, heb zelfs moeten voorkomen wegens vermeende obsceniteit, maar ik wilde niemand op stang jagen, mezelf vinden, in wat ik schreef en in hoe ik schreef, zo veel mogelijk mezelf zijn en zo veel mogelijk open zijn als tegenwicht voor een samenleving die potdicht zit.

3.

Goed, hier ben ik, een man van een ongekende gulzigheid. Dat komt niet, althans niet alleen, voort uit een karakterfeilen, maar uit een diepgewortelde overtuiging. Zie je, mijn moeder was gek; dacht dat ze overal en altijd werd afgeluisterd. Om haar gerust te stellen, haalde ik heel het huis overhoop, liet haar zien dat nergens apparatuur was verstopt, dat de snoeren die zij overal vermoedde, niet bestonden. Dat deed ik alleen maar om haar te kalmeren en niet om haar ervan te overtuigen dat haar voorstellingen onjuist waren, dat ze zich enkel iets verbeeldde. Hoe zou ik iets tegen verbeelding kunnen hebben? Wie zo angstig leeft als mijn moeder, leeft niet. Dus ben ik die manier van zijn uit de weg gegaan, trok ver de jungle van de Amazone in omdat ik daar een drug kon vinden die ik nog niet had geprobeerd, reisde naar India waar ik aankwam met welgeteld één dollar op zak. In Cuba en Tsjech-Slowakije werd ik wegens onbetamelijk gedrag het land uitgezet. Ik ben meermaals gearresteerd, beschimpt, aangevallen, ook fysiek. Altijd en overal heb ik zonder remmingen geleefd. Mijn onmatigheid was vooraleerst een reactie op het leven dat mijn arme, bange moeder leidde, maar ik ageerde daarmee ook tegen de maatschappij van die tijd omdat die zo angstvallig veel op haar leek.

Zelf heb ik trouwens ook perioden van waanzin gekend. Ten dele omdat ik in zoveel opzichten anders was dan het merendeel. Vanaf het moment dat ik ben gaan studeren, hield ik op dat wat mij anders maakte te verdoezelen. Ik raakte ervan doordrongen dat hetgeen waarin ik afweek wezenlijk bepaalde wie ik was en in plaats van het te verbergen en ondergraven, nam ik me stellig voor om mijn anders zijn openlijk en met volle overtuiging uit te dragen. Overal, altijd. Dat was iets dat destijds niet werd geaccepteerd, tussen afwijkend gedrag en krankzinnigheid werd geen onderscheid gemaakt. Ik heb daaruit de uiterste consequentie getrokken en ben vele, alternatieve levensvormen gaan verkennen, ook de meest beschamende. Zo kwam ik onder meer in contact met een stel criminelen; tedere, intelligente jonge mannen en vrouwen die zich aan de dope overgaven en roofden wat los en vast zat; die ene avond een grote hoeveelheid

camera's en andere apparaten en een nog grotere stapel pornografische lectuur, de eigenaar had in elk boek braaf zijn naam geschreven, zo wist ik dat mijn vrienden blijkbaar het huis van een hooggeplaatste politieambtenaar hadden leeggehaald. Ik zat als handlanger op de achterbank van de auto waarmee we de gestolen waar en een aantal compromitterende teksten van mijzelf in veiligheid zouden brengen – afijn, ik raakte in paniek, maakte achterin zoveel kabaal dat de bestuurder werd afgeleid, een afslag miste en regelrecht op een surveillerende politieauto afreed. Hij bedacht zich niet, negeerde het stopteken en zette de wagen in zijn achteruit. Met hoge snelheid knalden we ergens bovenop en het volgende ogenblik vond ik mezelf terug op straat met een bebloed hoofd en een gebarsten bril, op zoek naar mijn papieren die als de veren van een verschalkte zwaan door de lucht dwarrelden. Ik zag zo snel niet de notities die ik zocht, maar was ondanks alles helder genoeg om te weten dat ik daar gauw weg moest. Dat lukte, net als de meeste anderen, was ik weinig later weer thuis. Niet lang daarna stonden agenten voor de deur, zij hadden al mijn papieren wel gevonden en daarin mijn adres ontdekt, we werden alsnog allemaal ingerekend. Mijn vrienden draaiden de bak in en ik – daarom vertel ik dit – ging naar een gesticht.

Het was de bedoeling dat ik daar weer op het rechte pad zou worden gebracht. Ik zou er moeten blijven tot ik weer een normaal mens was, naar vrouwen en niet naar mannen zou verlangen, zou werken voor mijn geld en niet rondhangen met kruimeldieven en druggebruikers, ik zelf ook geen drugs meer zou gebruiken enzovoort. Ik heb daar lang verbleven, uiteindelijk voor de vorm gezworen dat ik mijn best zou doen mijn leven te beteren en braaf als ik was, heb ik het zelfs geprobeerd, ging ik met vrouwen flirten en nog verder, zocht en vond een baan, beeldde me zelfs een alledaags leven in met een vast inkomen en een gezin, maar dat alles slechts een afzienbare tijd. In de inrichting had ik namelijk iets ontdekt; de zogenaamde gekken waarmee ik maandenlang opgesloten zat, hadden om de haverklap het soort visioenen waarnaar ik en mijn schrijvende vrienden naarstig op zoek waren. Een van hen was een jonge vent, Carl Solomon, hij wilde net als ik doen wat wetteloos was, stal een broodje pindakaas, liep ermee naar een agent en vertelde hem wat hij had gedaan. In plaats van naar de gevangenis stuurden ze hem naar het gesticht. Deze Carl Solomon was een van 'de besten van mijn generatie verwoest door waanzin, hongerend hysterisch en naakt.' Hij gaf mij deze zin in, de zin die mij onsterfelijk heeft

gemaakt. Ze staat helemaal aan het begin van het gedicht dat mij wereldberoemd maakte en ik droeg dat gedicht aan hem op. Het was het minste wat ik kon doen, het staat barstensvol met gebeurtenissen uit zijn leven.

Terug uit de inrichting besloot ik na enige tijd dat ik de waanzin zou omarmen, dat ik van mijzelf en mijn leven werkelijk alles zou omarmen, dat ik niets wilde weglaten of verdoezelen, dat ik helemaal, voor de volle honderd procent mezelf zou zijn, inclusief al mijn zwaktes, ongerijmdheden, imperfecties. Ik had in mijn werk al het ritme van de jazz verwerkt, de zielenvolgrepen uit de blues, ik had al ontdekt dat blues en jazz een zucht naar leven, naar volop, voluit leven verbeeldden; nu kwam ik erachter dat ik nog meer gemeen had met die muziek. Ze noemen jazz wel de imperfecte kunst. Dat is omdat het een menselijke kunst is, in die zin dat iedere muzikant zich laat zien zoals hij is, dat hij niet imiteert, maar een eigen stijl en stem zoekt. Een echte jazzmuzikant klinkt naar wie hij is, met alles wat goed aan hem is en minder goed, zelfs slecht. Zoals de jazzmusicus zichzelf blootgeeft in zijn solo's en licks, zo besloot ik voortaan helemaal naakt als mijzelf tevoorschijn te komen in mijn gedichten.

4.

Dat alles had maar een doel: een ontmoeting, iemand treffen. Niet een iemand, maar honderden, duizenden. Vanaf toen begeleidde ik mezelf wanneer ik gedichten voordroeg op een klein Indiaas harmonium of een ander instrument, ging ik net als een jazzmuzikant improviseren. Destijds kende ik maar twee akkoorden, Bob Dylan was zo vriendelijk me een derde te leren, vanaf dat moment kon ik een blues spelen, eindeloos doorgaan, direct communiceren. Zo'n zestig jaar geleden droeg ik voor het eerst Howl voor, mijn gedicht voor Carl Solomon, ik was dronken toen ik op moest, maar terwijl ik las, ontvulde ik en legde zoveel intensiteit in elke zin dat alle aanwezigen diep werden geraakt. Michael McClure, een jonge dichter die ook die avond voorlas, zou later zeggen dat mijn voordracht in hem het besef wakker riep dat een grens doorbroken was, dat een menselijke stem en lichaam waren gekatapulteerd naar de wrede muur van Amerika. Alles wat persoonlijk was, was toen ook politiek. En nu? Ik had vele jaren gezocht naar een poëzie waaruit een nieuwe visie sprak en terwijl ik daar in San Francisco in die kleine, omgebouwde garage die afgeladen vol was, voor het eerst, mijn lange, toen nog niet voltooide gedicht las, begreep ik meer en meer dat ik die gevonden had. Mijn poëzie was niet gegrond in regels

en voorschriften die middels hun structuur en orde moesten binden. Nee, mijn poëzie draaide juist om de wetten die ik en *masse* brak. Ik hield niets meer achter, las soms in mijn onderbroek of in mijn blootje voor, enkel om te bewijzen dat ik niets te verbergen had. Ik had dat niet gepland, ik besloot het op een avond spontaan te doen, zag het effect en herhaalde het wanneer in daar zin in had. Ik zag dat ik met deze manier van werken en doen mensen raakte. Door onverhuld te zijn en geestdriftig voor te dragen, legde ik werkelijk contact.

5.

Toen ik zo-even zei dat ik niet de intentie had te provoceren en evenmin een voorbeeld wilde stellen, was ik minder eerlijk dan ik zou moeten zijn. Want dit mij verbaast me zo: hoe zijn we weer teruggevallen in oude gewoontes? hebben we wetten en regulaties toegelaten die we toentertijd juist terzijde schoven en er zelfs nog nieuwe bij bedacht? Ik liet niet zonder reden vormbeginselen vallen, een vrije vorm betekende voor mij een vrije geest. Wat McClure zei over het katapulteren van een menselijke stem tegen een onverzettelijke muur was misschien wat overdreven, maar het klopt wel, tegenover al die rigide vormen en systemen plaatste ik niets meer dan mijzelf, inclusief alle tegenstrijdig- en onvolkomenheden. Door puur en spontaan te zijn hoopte ik de gewortelde structuren te doorbreken. Ook dat idee kwam vanuit de jazz; men is mij een 'beat poet' gaan noemen, maar zelf stelde ik mij wel voor als 'bop poet.' Bebop is een grotere invloed op mijn werk geweest dan welke dichter ook; groter dan de grote visionair William Blake, groter dan de grote individualist Walt Whitman, en ook groter dan die grote, vrije geest uit de Amerikaanse literatuur Willam Carlos Williams, de man aan wie ik mijn vroege gedichten stuurde en die de moeite nam ze te lezen en te zeggen dat hij ze slecht vond, die me leerde dat ik te formeel was en opgesloten zat in oude vormen, die zag hoe ik me bevrijdde en dat toejuichte; uiteindelijk zelfs een wat warrig voorwoord bij Howl schreef. Het zijn allemaal onmisbare invloeden in mijn werk en zonder hun voorbeeld zou ik het nooit hebben gered, maar toch is de invloed van jazz nog belangrijker. Van jazz nam ik de spontaniteit over, het idee dat de eerste versie de mooiste is, juist omdat die niet volmaakt is. Want dat besef zorgt ervoor dat je het jezelf niet gemakkelijk kunt maken en op die eerste versie ongelofelijk je best moet doen. Elk woord moet je gebruiken zoals een Japanse krijger zijn pijlen gebruikt, telkens denken dat het je laatste is. Van jazz leerde ik ook dat elke regel, elke zin, verschilt van

de vorige. Het kan een subtiel verschil zijn, maar elke regel of zin heeft een eigen ritme, eigen accenten – wacht, nu heb ik het ineens over techniek, terwijl ik het niet over het maken van gedichten wilde hebben, maar over hun doel, over datgene wat ze kunnen bereiken. Kunst wordt momenteel te veel en te vaak als een ambacht benaderd. Dat is het natuurlijk ook, maar het is het zeker niet uitsluitend en evenmin in de eerste plaats. Zonder mentaliteit bestaat er geen kunst die iets bewerkstelligt. De intenties van de maker zijn vakkundig uit het kunstdiscours verwijderd, maar zonder die intenties, zonder de Epifanie, zonder het moment van visie is er überhaupt geen kunst. Vergelijk haar toch niet met het timmeren van een keukenkastje of het bakken van een brood, kunst is wezenlijk iets anders en door de aandacht naar haar ambachtelijkheid te verleggen, ontnem je kunst een essentiële kwaliteit. Bovendien verklein je haar wereld en dat terwijl de wereld van de poëzie als ook de wereld van de jazz, zelfs die van de kunst in het algemeen petieterig klein geworden is, zoals in wezen heel de wereld, in weerwil van wat vaak wordt gezegd, klein en bekrompen geworden is. Die muur van McClure staat overal weer recht overeind.

6

Laat ik terugkeren naar wat mijn werk beweegt en van mij alle kunstvormen zou mogen bewegen. De basis is een geloof in een wereld die niet bestaat, maar die je maakt. Robert Duncan, een collega-dichter zei ooit dat ik zelf glinsterende sterren aan de hemel zette, hij bedoelde dat aanvallend, maar ik beschouw het als compliment. Vraag me niet naar de houdbaarheidsdatum en mocht dat een zwakgebod zijn dan accepteer ik dat, maar het moment van het maken is essentieel. Dat is ook jazz inderdaad; geef jezelf zonder voorbehoud. Je laat jezelf zien en horen, maar dat is zeker niet de hoofdzaak. Niets bestaat zonder het maken, jij evenmin. Pas in het proces van het creëren, noem het scheppen voor mijn part, word je jezelf. Dat is het idee van de tragische mens, de mens die zijn eigen lot kiest (en eraan ten onder gaat). Jazz is per definitie tragisch en wel om wat rietblazer Eric Dolphy zo mooi verwoordde: nadat de muziek over is, is ze weg, mee met de wind, je kunt haar nooit meer vangen. Mijn werk is ook tragisch, terwijl ik alles probeerde te grijpen, overal probeerde te zijn; eigenlijk domweg alles probeerde, terwijl ik voortdurend bezig was te leven en dat leven in mijn gedichten op te slaan, verdween veel ervan waar ik bij stond. 'Muziek bestaat niet, het is hooguit een illusie,' zei jazzpianist Misha Mengelberg eens, soms denk ik dat dit ook voor leven geldt, maar ook dat is vermoede-

lijk irrelevant. In 1963 noteerde de Hongaarse schrijver Imre Kertész in zijn dagboek dat de tragische mens verdwijnt en wordt vervangen door de zich aanpassende mens. Ik vrees dat hij gelijk heeft.

Dus wie ben ik? Laat ik met het eenvoudigste beginnen. Mijn vader en moeder waren beide leraar, mijn vader was daarnaast een plaatselijk bekend dichter, mijn moeder was heel goed met moeilijke kinderen, tot ze ten prooi viel aan wanen en ik haar in de meest ontluisterende omstandigheden moest meemaken. Ik was afgekeurd voor het leger en kon daarom tijdens de Tweede Wereldoorlog gaan studeren; ik had een beetje gelezen, mijn levenservaring was praktisch nihil. Op Columbia University ontmoette ik Jack Kerouac, Williams Burroughs, Lucien Carr en tal van andere briljante en vaak bizarre geesten. Ik kreeg er college van bekende en bekwame literatoren als Lionel Trilling en Mark van Doren, ik zag hoe zij waren en hoe vastgeroest, ze waren zo conservatief dat ze zelfs in een politiestaat precies zo hadden kunnen functioneren, ze hadden alle gevaar uit de poëzie gehaald door haar in een vaste vorm te gieten. Ik begon een inhaalslag, las wat los en vast zat, volgde mijn vrienden in hun vaak dubieuze ondernemingen. Ik ontdekte dat als ik iets wilde bereiken ik alle zekerheid en veiligheid moest opgeven. Ik moest door ervaring wijs worden. In die tijd kwam iemand met William Butler Yeats op de proppen en in zijn werk vond ik de term 'nieuwe visie.'

Hoe die moest worden ingevuld? Dat bleek nogal een vraag en ik heb me in tal van bochten gewrongen tot ik het antwoord had. Toch wist ik meteen toen ik op die term nieuwe visie stuitte dat het iets essentieels was. Als ik eerlijk ben, denk ik dat ik toentertijd dacht dat deze nieuwe visie iets was dat je kon ontdekken, zoals je ergens een stuk land of een beest vindt dat niemand ooit eerder zag, maar het uiteindelijk bleek het iets dat je moest maken, voortbrengen. Het betekende het verwerpen van de secure poëzie van mijn leermeesters, het betekende experimenteren, leren, voortdurend voor alles en iedereen open staan, van top tot teen Romantisch zijn, idealistisch, hetgeen niets anders betekent dan geloven dat er een wereld mogelijk is die afwijkt van de bestaande. Het bleek te gaan om utopisch denken, jezelf leeg maken, binnenste buiten keren, alles verkennen, erop uit trekken, de wereld rond gaan en over alles wat je zag en meemaakte vertellen, hoe beschamend dat vaak ook was.

Er is gezegd dat ik en mijn vrienden in een roes leefden. Er is gezegd dat onze visie onmogelijk vol te houden was, kijk maar naar Kerouac, zeiden ze, die ten slotte een reactionair drankorgel werd dat bij zijn moeder thuis woonde en daar bezopen allerlei gore taal over Joden en vrouwen uitkraamde, kijk maar naar Neil Cassady, zeiden ze, de brutale Adonis die model stond voor Dean Moriarty in Kerouacs *On The Road*, een boek dat met zijn onverhulde queeste naar de diepste en meest langdurige kick velen heeft geïnspireerd, die Cassady werd op een dag dood naast een spoorlijn gevonden, halfnaakt, en zeiden ze, hij was al veel eerder overleden, hij was al veel eerder lusteloos geworden, verveeld en verstoken van alle vermogen tot empathie, en ook jij Allen, zeggen ze, hebt die roes niet voortdurend kunnen volhouden, je hebt, zeggen ze, jezelf meer dan eens belachelijk gemaakt en wat erger is, je werk holde achteruit, na je topwerken *Howl* en *Kaddish* heb je dat niveau nooit meer gehaald.

Dat is waar, denk ik, maar ik geloof niet dat dat verschil maakt. Zelfs wanneer ik heb gefaald (en natuurlijk heb ik dat, op zijn minst ten dele) zie ik in alle onbescheidenheid een belangrijk voorbeeld in wat ik heb gedaan. Je kunt kijken naar de weg die ik heb gevolgd en zeggen, daar nam je een verkeerde afslag, daar ben je te ver doorgelopen, afgedwaald etcetera, maar het gaat om het vertrekpunt, om de overtuiging dat je onderweg iets kunt tegen komen dat er werkelijk toe doet. Het gaat om het in de wind slaan van adviezen, om ongehoorzaam zijn – hier spreek ik je met klem tegen wanneer je zegt dat dit achterhaalde ideeën zijn. Ik geloof niet in het aanpassen, ik weiger dat als een goede eigenschap te zien. Je mag gerust vinden dat ik mezelf belachelijk heb gemaakt – moet ik dat zelf invullen? Neem het broekpak, die rabbibaard, dat overal en nergens mijn kleren uitdoen, dronken worden, trippen, achter de jongens, zelfs de meiden aangaan, de talloze huilbuilen en hysterische scènes en zo kan ik nog wel even voort. Jezelf belachelijk maken of althans vinden dat je dat hebt gedaan, hangt samen met jezelf te krampachtig observeren, met controle willen houden, orde, overzicht, maar orde en overzicht bestaan uitsluitend in bekende situaties en daar wilde ik per se uit weg.

Waarom? Twee redenen. In de eerste plaats omdat het een benauwde wereld geworden was, een die voor alles veilig wilde zijn en daarom elke neiging tot afwijken probeerde te onderdrukken. Klopjachten op Communisten, verslaafde jazzmusici die werden opgejaagd, getreiterd en vaak voor

onschuldige vergripen jarenlang opgesloten, zoals iedereen die abnormaal was, werd opgesloten, behandeld met elektrische schokken, platgespoten, weggestopt. Ten tweede omdat ik geloof in wat zo mooi geestdrift heet, het op hol geslagen verstand, de op drift geraakte geest. Ik zat geruime tijd in het gesticht om aan een celstraf te ontkomen, maar ik heb in die tijd idioot veel geleerd. Velen hadden daar voortdurend visioenen, ook van het soort dat ik zocht, dus besloot ik dat ik ook gek mocht zijn, dat ik me nooit hoefde te schamen zolang ik eerlijk en open was, naïef misschien, en je kunt zeggen wat je wilt, maar ik heb geholpen de poëzie bevrijden, ik heb haar populair gemaakt en invloedrijk, verworvenheden die beide al verloren zijn gegaan, ik heb de oude connectie tussen poëzie en muziek hersteld, gezien hoe zij saamhorigheid kunnen brengen, een roes oproepen, het verstand opzij schuiven om ruimte te geven aan iets dat van binnenuit komt, dat onbenoembaar is, maar wezenlijk, ik heb de geest van de jazz in gedichten laten huishouden, Dionysos in de poëzie teruggebracht. Begrijp je dat niet? Dan begrijp je dat niet. Het is niet zo dat ik een andere wereld heb gezien en er toen naartoe ben gereisd, ik heb hem vermoed, en vervolgens mijn intuïtie gevolgd. Je kunt zeggen dat ik de wereld die ik in koortsige roesdromen voor me heb gezien, niet heb gevonden, maar je kunt nooit bewijzen dat hij niet bestaat.

7.

Nu ben ik naakt, ik zou willen dat je voor me staat.

Deze publicatie verschijnt naar aanleiding van het symposium:

ENCOUNTERS

Mischa Andriessen: Dichter; Mark Bain: Kunstenaar-onderzoeker; Josephine Bosma: Kunstericus; Pascal Gielen: Hoogleraar kunstsociologie en cultuurpolitiek; Xander Katskens: Conservator Frans Hals Museum | De Hallen Haarlem; Reinbert de Leeuw: Pianist, dirigent, en componist; Liesbeth Levy: Director Lokaal Rotterdam; Thijs Lijster: Assistent professor filosofie en cultuurstudies; K Schippers: Dichter en prozaschrijver

DONDERDAG 11.02.2016

Locatie: Art Rotterdam

Tekst: Mischa Andriessen

Mischa Andriessen is schrijver, vertaler en recensent. Regelmatig schrijft hij teksten over muziek en beeldende kunst voor diverse kranten zoals de Trouw en het Financiële Dagblad. In 2008 kwam zijn debuut uit, een dichtbundel met de titel Uitzien met D waarmee hij de C.Buddingh'-prijs won. Voor zijn tweede bundel Huisverraad ontving hij in 2012 de J.C. Bloemprijs. In 2014 kreeg hij het Charlotte Koehler Stipendium uitgereikt, en in augustus 2016 zal er een nieuw boek van hem verschijnen, getiteld Dwalmgasten.

Drukker: Oranje van Loon, Den Haag

Met dank aan: Gemeente Den Haag, Mondriaan Fonds

Publicatie: West

Oplage: 1000

ISBN: 978-90-79917-54-9

West

Groenewegje 136

2515 LR Den Haag

the Netherlands

+31 (0)70 392 53 59

www.westdenhaag.nl

info@westdenhaag.nl

